

Na ceste za lepšími podmienkami

Ľudské práva sú základom civilizovanej spoločnosti. Právo na dôstojné bývanie by malo byť zabezpečené pre každého jednotlivca, bez ohľadu na to, aký jeho finančný stav, pôvod alebo iné charakteristiky. Realita je bohužiaľ častokrát úplne iná. V dnešnej spoločnosti vidíme prípady, kde sú ľuďom odopreté základné ľudské potreby kvôli ekonomickým či politickým faktorom. Prípady, v ktorých vlády alebo korporácie ignorujú práva jednotlivca vo svoj prospech. To vedie k situáciám, kedy sa nevinní ľudia ocitnú na ulici alebo sú nútení žiť v zlých a neľudských podmienkach. Zasahovanie do práva na bývanie je niečo, čo nemožno prehliadať. Keď sa ktokoľvek ocitne v situácii, kde nemá strechu nad hlavou je to útok na jeho ľudskú dôstojnosť.

Od detstva som sa učila, že každý človek má právo na plnohodnotné bývanie. Tento princíp som brávala ako samozrejmosť bohužiaľ som postupom času prišla na to že to nie je garantované pre všetkých ľudí. Pred pár rokmi som si vypočula príbeh od mojich starých rodičov. Rozprávali mi o živote jednej mladej ženy, ktorá viedla celkom pokojný život. Po ukončení strednej školy si našla prácu, bývanie a žila pomerne bezstarostný a pokojný život. Ten sa však zmenil v priebehu niekoľkých mesiacov. Začalo sa to smrťou jej rodičov. Boli to blízky priatelia mojich starých rodičov, preto na túto nešťastnú udalosť často so smútkom spomínajú. Túto ženu, môžeme ju volať napríklad Ema, to bezpochyby zasiahlo najviac. Udalosť ju priviedla do stavu smútku, depresie a bolesti. Snažila sa situáciu zvládnuť a udržať si prácu, ktorá ju bavila a naplňovala. Firma v ktorej pracovala však prešla značnými zmenami a noví manažéri sa rozhodli pre reštrukturalizáciu a zníženie nákladov. Pre Emu to bola iba ďalšia vlna nátlaku a sama si už nedokázala predstaviť ako sa má s touto situáciou vysporiadať tak, aby si udržala prácu aj spoločenskú stabilitu. Postupne sa začala sťažovať na chronický nedostatok spánku, úzkosť a stres, ktorý ju obklopoval každý deň viac a viac. O prácu prišla presne v čase, kedy sa dostala do najväčších finančných ťažkostí. Jej úspory sa veľmi rýchlo vyčerpali a nájomné za byt sa stalo neudržateľným bremenom. Snažila sa nájsť si novú prácu, vyrovnať spoju psychickú i finančnú situáciu no nebolo to vôbec ľahké. Situácia na trhu práce nehrala v jej prospech. Napriek tomu sa snažila o znižovanie nákladov. Dostala sa do bodu, kedy už nemohla pokračovať v platení nájmu. Uvedomila si, že už jednoducho nemôže ďalej. Bolo to vtedy, keď jej v mysli zazneli slová: „Už som to ďalej neutiahnem.“ Táto jednoduchá veta znela ako zúfale volanie o pomoc, ale aj ako vyjadrenie krutej skutočnosti. Bola nútená opustiť svoj byt. Nemala kam ísť. Niekoľko nocí strávila vonku na lavičke

a predstavovala si len to najhoršie. Pomaly strácala nádej. V tomto štádiu sa táto informácia dostala k mojim starým rodičom. Neváhali a ihneď ju u seba prichýlili. Ema im porozprávala svoj príbeh a vysvetlila im, prečo ich nekontaktovala skôr. Bola to pre ňu náročná a nepredstaviteľne nepríjemná skúsenosť. Za pomoci mojich starých rodičov sa jej podarilo nájsť si prácu. Každým mesiacom sa jej situácia zlepšovala a po roku a pól sa presťahovala do nového bytu. So starými rodičmi bola naďalej v kontakte a neustále im opakovala aká veľká vďaka im z jej strany patrí. Tento príbeh nie je izolovaný prípad. Je jedným z mnohých príbehov, ktoré poukazujú na širší problém zasahovania do práva na bývanie. Je to problém ktorý sa týka mnohých ľudí po celom svete, ktorí bojujú s neudržateľnými nájomnými. Je to problém, ktorý uprednostňuje zisk nad ľudskými potrebami.

Ako mladá študentka sa často zamýšľam nad tým ako by mala spoločnosť tento problém riešiť. Stojím si za tým, že je našou povinnosťou ako spoločnosti a aj ako jednotlivca zastaviť tento neľudský stav. Myslím si že v dvadsiatom prvom storočí by ľudia nemali pociťovať strach a úzkosť kvôli tomu že im hrozí strata bydliska. Miesta, kde by mali pociťovať pokoj a lásku, miesta kde si prídu oddýchnuť a zabudnúť na všetky problémy. Častokrát ideme po ulici a vidíme bezdomovcov nie žiť, ale iba prežívať zo dňa na deň. Pozeráme sa na nich s predsudkami, niekedy odporom a nechťou no nemáme ani len tušenia aký je ich príbeh a čo zapríčinilo túto skutočnosť. Mali by sme sa na nich pozerieť ako na úplne rovnakých ľudí ako sme my. Treba si uvedomiť, že nie je správne zostať voči týmto nepravostiam pasívny. Každý z nás sa raz môže ocitnúť v podobnej situácii kedy bude potrebovať strechu nad hlavou či pomoc, podporu a v neposlednom rade pochopenie.

„Už som to neutiahla“ by nemala byť fráza, ktorú je človek nútený vysloviť pretože sme zlyhali v zabezpečení jeho práv na dôstojné bývanie v ktorom mal cítiť bezpečie a pokoj. Mala by to byť výzva na akciu, ktorá nás poháňa k zmene a zabezpečeniu toho, aby mal každý jednotliviec strechu nad hlavou a dôstojné bývanie plné lásky, ktoré si zaslúži. Chceme žiť vo svete, kde sa každý cíti chránený a podporený vo svojom práve na bývanie.